

Μάνης Χρυσόστομος: Ζητήματα και ερωτήματα σχετικά με την απόφαση της Ολομελείας του ΣΤΕ

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης](#)

Ζητήματα και ερωτήματα σχετικά με την υπ' αριθμ. 392/2026 απόφαση της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας σχετικά με τον “γάμο” και την υιοθεσία τέκνων από ομοφυλόφιλα ζευγάρια αναφέρεται με εκτενές κείμενό του ο [Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος](#).

Αναλυτικά το κείμενο του Σεβασμιωτάτου κ. Χρυσοστόμου:

Ἡ πλειοψηφία τῆς Ὀλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (ἐφεξῆς ΣΤΕ) μέ τήν πρόσφατη ὑπ' ἀριθμ. 392/2026 ἀπόφασή της ἀπορρίπτοντας σχετική αἴτηση ἀκυρώσεως ἔκρινε ὅτι: «Ἡ αναγνώριση, με τον ν. 5089/2024, του δικαιώματος σύναψης πολιτικού γάμου σε πρόσωπα του ίδιου φύλου, καθώς επίσης του δικαιώματος ἐγγαμῶν ομόφυλων ζευγαριῶν προς υιοθεσία ανηλίκου δεν ἀντίκειται

στη διάταξη του άρθρου 21 παρ. 1 του Συντάγματος περί προστασίας του γάμου, της οικογένειας, της μητρότητας και της παιδικής ηλικίας, ούτε δημιουργείται δυσμενής διάκριση εις βάρος των παιδιών που θα υιοθετηθούν από έγγαμα ομόφυλα ζευγάρια σε σχέση με τα ανατρεφόμενα από δύο ετερόφυλους γονείς κατά παράβαση της συνταγματικής αρχής της ισότητας και της αρχής της προστασίας του βέλτιστου συμφέροντος του παιδιού».

Στό σκεπτικό δέ, τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως συγκεκριμένα ἀναφέρεται ὅτι: «Οἱ θεσμοὶ τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογένειας δὲν παραμένουν στατικοὶ καὶ ἀναλλοίωτοι στὴ διαδρομὴ τοῦ χρόνου, ἀλλὰ ὑπέκινονται σὲ ἐξέλιξη καὶ ἀναπροσδιορισμούς. Ἡ συνταγματικὴ κατοχύρωση αὐτῶν δὲν κωλύει, συνεπῶς, τὸν κοινὸ νομοθέτη νὰ θεσπίζει τὶς κατὰ τὴν κρίση του τροποποιήσεις τῶν κανόνων ποὺ ρυθμίζουν τὴν ἐν γένει λειτουργία τους, ὁ δὲ ἔλεγχος τοῦ ἀκυρωτικοῦ δικαστή, ὡς ἔλεγχος ὁρίων, δὲν ἐκτείνεται ἐπὶ τῆς ὀρθότητος τῶν οὐσιαστικῶν ἐκτιμήσεων τῶν ἐπιλογῶν τοῦ νομοθέτη, ἐφόσον, πάντως, εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ πλαισίου, ποὺ θέτει τὸ ἀρθρο 21 παρ. 1 τοῦ Συντάγματος, ἐρμηνευόμενο σὲ συνδυασμὸ με τὶς λοιπές συνταγματικὲς καὶ ὑπερνομοθετικῆς ἰσχύος διατάξεις καὶ ἀρχές καὶ σύμφωνα με τὸ πνεῦμα τῶν ἐξελισσόμενων κοινωνικῶν συνθηκῶν». Καὶ ὡς πρὸς τὸ δεῦτερο ζήτημα ἔκρινε ἡ Ὀλομέλεια τοῦ ΣτΕ, ὅτι: «Ἡ ἀναγνώριση δικαιώματος υιοθεσίας ἀνηλίκου ἀπὸ ομόφυλα ἑγγαμα ζευγάρια, ὑπὸ τὶς προϋποθέσεις καὶ τὴ διαδικασία, ποὺ εἶχαν ἤδη θεσπιστεῖ καὶ ἰσχύουν γιὰ τὴν υιοθεσία ἀπὸ ἑγγαμα ετερόφυλα ζευγάρια, δὲν προσβάλλει τὴ συνταγματικὴ προστασία τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ τοῦ ὑπέρτατου/βέλτιστου συμφέροντος τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖο θεμιτῶς ἀναζητεῖται καὶ διακριβώνεται ἀπὸ τὶς ἀρμόδιες ἀρχές (κοινωνικὲς υπηρεσίες καὶ, τελικῶς, τὸ ἀρμόδιο δικαστήριον) σὲ κάθε συγκεκριμένη περίπτωση αἰτήματος υιοθεσίας».

Ὡστόσο, ἐπιβάλλεται ν' ἀναφέρουμε καὶ τὴν γνώμη τῆς μειοψηφίας τοῦ ΣτΕ, ἡ ὁποία ἔχει σαφήνεια καὶ πειθῶ καὶ ἡ ὁποία ἔχει ὡς κατωτέρω: «Οἱ διατάξεις τοῦ ἀρθρου 3 τοῦ ν. 5089/2024, με τὸ ὁποῖο τροποποιεῖται τὸ ἀρθρο 1350 ΑΚ, κατὰ τὸ μέρος ποὺ προβλέπει τὴ δυνατότητα συνάψεως «γάμου» μεταξύ προσώπων τοῦ ἰδίου φύλου, λαμβανομένου ὑπόψη: (α) ὅτι ἡ κατὰ τὸ Σύνταγμα ἐννοία τοῦ γάμου ἔχει στὴ χώρα μας δεδομένο ἱστορικὸ, πολιτισμικὸ καὶ νομικὸ περιεχόμενο [ὡς «γάμος» νοεῖται ὁ γάμος μεταξύ ετεροφύλων], (β) ὅτι ἤδη παρείχετο ἐπαρκῆς, ἰσοδύναμη με τὸν γάμο - καὶ σύμφωνη με τὶς ἐπιταγές τῶν ἀνωτέρω συνταγματικῶν διατάξεων καὶ τῶν διατάξεων τῆς Ε.Σ.Δ.Α. καὶ τοῦ ΧΘΔΕΕ - προστασία τῶν σταθερῶν συμβιώσεων ὁμοφύλων ζευγαριῶν μέσω τοῦ θεσπισθέντος συμφώνου συμβιώσεως, καὶ, συνεπῶς, δὲν υφίστατο ὑποχρέωση ἐκ τῶν ὡς ἄνω διεθνῶν κειμένων πρὸς θέσπιση τῆς ἐπίδικης ρύθμισης καὶ (γ) ὅτι, ὡς ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν του, συναπτομένων πρὸς ἠθικὲς, φυσιολογικὲς καὶ δημογραφικὲς παραμέτρους, ὁ κατὰ τὸ ἀρθρο 21 παρ. 1 τοῦ

Συντάγματος προστατευόμενος γάμος (μεταξύ ετεροφύλων) δεν τελεί υπό τις αυτές συνθήκες με τις ως άνω σταθερές και πραγματικές συμβιώσεις ομοφύλων, και, συνεπώς, ανακύπτει ζήτημα παραβίασεως της αρχής της ισότητας εκ της ομοίας νομικής μεταχειρίσεως των δύο αυτών καταστάσεων, αντίκεινται προς το άρθρο 21 παρ. 1 και 4 παρ. 1 του Συντάγματος. Περαιτέρω, οι σχετικές με την υιοθεσία αποφάσεις πρέπει να λαμβάνονται με γνώμονα αποκλειστικά το συμφέρον του παιδιού. Εν προκειμένω δεν προκύπτει ότι έχουν ληφθεί υπόψη από τον νομοθέτη ειδικές και εμπειριστατωμένες μελέτες, εκτεινόμενες σε βάθος χρόνου, από τις οποίες να προκύπτει η μακροπρόθεσμη επίδραση στη διανοητική, ψυχολογική και κοινωνική ανάπτυξη και εξέλιξη των παιδιών, από τη διαβίωση σε οικογένεια ομοφύλων ατόμων και, κατά συνέπεια, η ασφαλής ανάπτυξή τους στο πλαίσιο αυτό. Ως εκ τούτου, η κατά τα ανωτέρω συναγομένη από το άρθρο 12 παρ. 1 δεύτερο εδάφιο του ν. 5089/2024 αναγνώριση της δυνατότητας υιοθεσίας και εν γένει αποκτήσεως κοινού τέκνου στο πλαίσιο των κατά τις διατάξεις του άρθρου 3 του επίδικου νόμου ενώσεων ομοφύλων προσώπων, δεν τελεί, κατά την ίδια γνώμη, σε αρμονία με τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1, 5 παρ. 1, 9 παρ. 1, 21 παρ. 1 του Συντάγματος, 8 της Ε.Σ.Δ.Α., της Διεθνούς Συμβάσεως για τα Δικαιώματα του παιδιού και της Συμβάσεως της Χάγης για τις διακρατικές υιοθεσίες».

*

Έν ὄψει τῶν ἀνωτέρω τίθενται τὰ ἐξῆς ζητήματα καί ἐρωτήματα:

1. Γίνεται λόγος γιά τόν γάμο. Τούλάχιστον, ἡ ἀκρίβεια τῶν λέξεων τοῦ Συντάγματος ὁμιλεῖ γιά «γάμο» καί ὄχι γιά «θεσμούς γάμου» καί δέν κάμνει λόγο γιά εξέλιξη αὐτοῦ. Τό ἐρώτημα πού προβάλλεται εἶναι: Τί εἶναι ὁ γάμος στό οὐσιαστικό του περιεχόμενο.

Σύμφωνα μέ τόν κλασικό καί λίαν ἐπιγραμματικό ὄρισμό τοῦ σπουδαίου ἐθνικοῦ, Ρωμαίου νομικοῦ Μοδεστίνου (3ος μ.Χ.) «γάμος ἐστίν ἀνδρός καί γυναικός συνάφεια, συγκλήρωσις τοῦ βίου παντός, θείου τε καί ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία». «Nuptiae sunt conjunctio maris et feminae consortium omni vitae, divini et humani juris communicatio» (Modestin, lib. I. Reg.1.1 Digest de ritu nupt 23,2). Ἀκριβῶς μέ τόν ὄρισμό αὐτό εἰσερχόμεθα στόν πυρῆνα τοῦ γάμου καί βρίσκουμε τήν οὐσία του, ἦτοι: Διαφορά φύλου, κοινωνία βίου, ἰσοβιότητα, διφυῆς παρουσία τοῦ δικαίου, τοῦ θείου καί ἀνθρωπίνου. Περαιτέρω, ὑπό τήν προστασία δέ τοῦ κράτους τίθεται ἡ οἰκογένεια, ὡς θεμέλιο τῆς συντήρησης καί προαγωγῆς τοῦ ἔθνους ὡς ἀναγράφει τό ἄρθρο 21§1 τοῦ Συντάγματος καί προστατεύεται αὐτοτελῶς καί ὁ γάμος. Ἔτσι ἡ συνταγματική ἔννοια τοῦ γάμου ἔχει ἕνα περιορισμό στήν οὐσία τοῦ γάμου ὅπως ἰσχύει στήν ἐλληνική ἔννομη τάξη. Τοιοῦτοτρόπως ἡ διαφορά φύλου, ὅπως καί ἡ κοινωνία βίου καί ἡ ἰσοβιότητα

τυγχάνουν θεμελιώδη αξιώματα του γάμου. Κατ' ακολουθίαν και ειδικότερα «ο κοινός νομοθέτης δεν μπορεί να καταργήσει το γάμο ούτε να μεταβάλει τα θεμελιώδη αυτά χαρακτηριστικά του. Εφόσον ανάγεται ή διαφορά φύλου στην ουσία του γάμου, ο γάμος που προστατεύεται από το Σύνταγμα είναι μόνον ο γάμος με την διαφορά φύλου. Μέ άλλα λόγια, δεν θα προστατεύεται ή νέα μορφή «γάμου» με την κατάργηση της διαφοράς φύλου, διότι δεν θα αποτελεί γάμο. Η λογική συνέπεια είναι ότι θέσπιση γάμου, όχι άλλης ένωσης, μεταξύ προσώπων του ίδιου φύλου είναι αντισυνταγματική. Δεν υπάρχει, συνεπώς, θεσμική έγγυση από το Σύνταγμα, για παράδειγμα ότι η σύναψη γάμου δεν οδηγεί σε δυσμενείς συνέπειες. Και όχι μόνον αυτό, αλλά η αντισυνταγματικότητα θα έχει ως συνέπεια ότι η σύναψη γάμου θα οδηγεί σε ανυπόστατο γάμο». (Παντελίδου Καλλ., καθηγήτρια Αστικού Δικαίου Νομ. Σχ. Δ. Π. Θράκης, Κριτικές παρατηρήσεις στο Ν. 5089/2024 για την ισότητα στον πολιτικό γάμο, τροποποίηση του Αστικού Κώδικα και άλλες διατάξεις, ΕΦΑ ΠΟΛΔ 2/2024, σελ. 117 έπ.).

Αλλά περαιτέρω το Έπισκοπικό - ποιμαντορικό καθήκον επιτάσσει ακροθιγώς να αναφέρουμε την αλήθεια και την ουσία του γάμου σύμφωνα με την χριστιανική διδασκαλία. Η διδασκαλία δέ αυτή στηρίζεται στα βιβλικά κείμενα και στη θεολογία των σοφών Πατέρων της Εκκλησίας.

Κατά την χριστιανική, λοιπόν, θεώρηση, η δημιουργία του ανθρωπίνου ζεύγους είναι θεϊκή βούληση. Έτσι τό θέλησε ο Θεός, ο πλάσας τον άνθρωπο, την κορωνίδα της δημιουργίας και αυτή η δημιουργία του ανθρώπου είναι τελικά ή απόδειξη της προαιώνιας αγάπης του Θεού γι' αυτόν.

Η θεία Αποκάλυψη, όπως διατυπώνεται στο πρώτο βιβλίο της Αγίας Γραφής, στη «Γένεση», γράφει πολύ χαρακτηριστικά. «Και έποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον, κατ' εικόνα Θεού έποίησεν αυτόν, άρσεν και θήλυ έποίησεν αυτούς» (Γεν. 1,27), και έπειτα: «Και έιπε Κύριος ο Θεός ου καλόν είναι τον άνθρωπον μόνον ποιήσωμεν αυτόν βοηθόν κατ' αυτόν... και ώκοδόμησεν ο Θεός την πλευράν, ην έλαβεν από του Αδάμ, εις γυναίκα και ήγαγεν αυτήν προς τον Αδάμ και έιπεν Αδάμ τουτο νυν όστουν έκ των όστέων μου και σάρξ έκ της σαρκός μου· αύτη κληθήσεται γυνή, ότι έκ του άνδρός αύτης έλήφθη αύτη· ένεκεν τούτου καταλείπει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα και προσκολληθήσεται προς την γυναίκα αυτού και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν» (Γεν. 2,18,22-24).

Έπακριβώς, στους παραπάνω βιβλικούς στίχους, έδράζεται ο θεοσύστατος θεσμός του γάμου και της οικογενείας. Στο δέ στίχο 28 του Α' κεφαλαίου αναγράφεται ή σπουδαιοτάτη φράση: «Και εύλόγησεν αυτούς ο Θεός». Ο Θεός εύλογεί τον άνδρα και την γυναίκα και την σύζευξη αυτών, τον γάμο και δωρίζει στη συνέχεια ως καρπόν του μυστηρίου του γάμου τά τέκνα. Εύλογεί, τούτέστιν, τον πυρήνα της

άνθρωπίνης κοινωνίας, τήν οἰκογένεια. Μάλιστα ἡ θεία εὐλογία συνοδεύεται καί ἀπό τήν εἰδική πρόνοια τοῦ Θεοῦ μέ τούς παρακάτω λόγους: «αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε», «πληρώσατε τήν γῆν». Εἶναι δέ πολύ χαρακτηριστικό ὅτι ὅταν ἡ Καινή Διάθηκη κάμνει λόγο γιά τόν γάμο ἀναφέρεται στό γάμο τοῦ Χριστοῦ μέ τήν Ἐκκλησία. Δηλαδή, πρότυπο τοῦ συζυγικοῦ δεσμοῦ εἶναι ὁ Χριστός καί ὁ δεσμός Του μέ τήν Ἐκκλησία. Τόσον πολύ ἐξυψώνεται ὁ θεσμός τοῦ γάμου, ὥστε ἀνάγεται σέ ἱερό θεσμό καί μέγα μυστήριο (Βλ. Ἐφεσ. 5, 22-32).

Ἐπειτα, οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας συνδέουν τόν γάμο μέ τήν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Μ. Βασίλειος ὁμιλεῖ στήν «Ἐξαήμερον» γιά τόν δεσμό, τήν ἔνωση τοῦ ἀνδρός μετά τῆς γυναικός ὡς «ἁγιαζομένης διά τῆς εὐλογίας» (PG 29,160). Ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γράφει γιά τόν γάμο τῆς Ὀλυμπιάδας, ὅτι ὁ ἴδιος μή δυνάμενος νά παρευρεθεῖ, ὅμως λέγει, παρίστατο νοερῶς, συνάπτων μάλιστα τά χεῖρας τῶν νεονύμφων (PG 37,316). Ὁ δέ Ἱ. Χρυσόστομος γράφει γιά τήν πρόσκληση καί παρουσία τῶν ἱερέων, οἱ ὁποῖοι «δι' εὐχῶν καί εὐλογιῶν» συνεσφίγγουν τό συνοικέσιον (PG 54,443).

Στό σημεῖο αὐτό ἀξίζει ν' ἀναφέρουμε γιά τό ζήτημα τοῦ γάμου δύο σημαντικούς ὁρισμούς, τόν ἕνα ἀπό τόν καθηγητή τοῦ Οἰκογενειακοῦ Δικαίου καί Πρόεδρο τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν Γ. Μιχαηλίδη - Νουάρο, ὁ ὁποῖος ἀποφαίνεται ὅτι: «Γάμος ὀρίζεται ἡ ὑπό τοῦ Δικαίου ἀναγνωριζομένη διαρκῆς ἔνωσις ἀνδρός καί γυναικός πρὸς ἐπίτευξιν πλήρους κοινωνίας βίου» (Οἰκογενειακόν Δίκαιον, Ἀθῆναι 1970, σελ. 28).

Καί τόν ἄλλο ὁρισμό ἀπό τόν καθηγητή τῆς Δογματικῆς Θεολογίας καί ἐπίσης διατελέσαντα Πρόεδρο τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν Ἰω. Καρμίρη, ὁ ὁποῖος γράφει: «Γάμος εἶναι ἕν τῶν ἐπτὰ Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας, δι' οὗ αὕτη εὐλογεῖ καί ἐξυψοῖ καί ἐξαγιαρίζει τήν ἐκουσίαν συζυγικήν ἔνωσιν ἀνδρός καί γυναικός, παρέχουσα τήν ἀναγκαιοῦσαν θείαν χάριν πρὸς συμπλήρωσιν πάσης τῆς ζωῆς αὐτῶν «ἐν Κυρίῳ» καί ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ γάμου» (ΘΗΕ τόμ. 4, στ. 205).

Καί προσθέτουμε ὅτι ὁ θεσμός τοῦ γάμου ἔχοντας τήν θρησκεία ὡς ἀρραγῆ κρίκο του συνέβαλε τά μέγιστα στήν ἐνότητα, τήν κραταίωση, τήν ὁμοιογένεια καί πρόοδο τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ἐν προκειμένῳ, ὁ ἀείμνηστος κορυφαῖος καθηγητής τῆς Νομικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Νικόλαος Σαρίπολος γράφει: «Οὕτως ἡ θρησκεία, καίπερ τόν ἄνθρωπον πρὸς τόν Θεόν συνάπτουσα μεγίστην καί ἐπί τῆς πολιτείας ἀσκεῖ ἐπίδρασιν. Οὐ μόνον δ' οἱ τῆς ἐκκλησίας πατέρες ἐθεώρησαν αὐτήν ὡς ἀρχήν καί τέλος παντός ψυχικοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλά καί οἱ ἐθνικοὶ μέγα αὐτῇ ἀνεγνώρισαν τό κράτος. Ὁ μὲν γάρ Πλούταρχος ἐκάλεσεν αὐτήν «συνεκτικήν ἀπάσης κοινωνίας

καί νομοθεσίας ἔρεισμα καί βάθρον· ὁ δέ Σίλιος ἀποδίδωσιν εἰς τήν καταφρόνησιν τῆς θρησκείας καί τήν ἄγνοιαν αὐτῆς τήν πρώτην τῶν ὄλων κακῶν ἀρχήν». Ὁ δέ Κικέρων λέγει, ὅτι «ἐν αὐτῇ καί αἱ πίστεις καί ἡ κοινωνικότης τῶν ἀνθρώπων, ταύτης δ' ἄνευ, πᾶσα ἀρετή καί δικαιοσύνη ἐκλείπει» (Νικ. Σαριπόλου, Συνταγματικόν Δίκαιον, Ἀθήνησι 1874, σελ. 298-299).

*

2. Ἀκολουθῶς ἀναγράφεται στήν ἐν λόγῳ ἀπόφαση τῆς Ὀλομελείας τοῦ ΣτΕ τό ζήτημα γιά «τό συμφέρον τοῦ παιδιοῦ» σχετικά μέ τήν υἰοθεσία. Μάλιστα γίνεται λόγος γιά τό «ὑπέρτατο – βέλτιστο συμφέρον». Ποῖο ὅμως εἶναι αὐτό τό συμφέρον τοῦ παιδιοῦ;

Ὡς εἶναι γνωστόν ἀπό τήν μακραίωνη καί δεδοκιμασμένη παιδαγωγική, κοινωνιολογική, ψυχολογική καί νομική ἐπιστήμη ὑπέρτατο – βέλτιστο συμφέρον τοῦ παιδιοῦ εἶναι ἡ ἀνάπτυξη τῆς ὅλης προσωπικότητός του μέ στήριγμα τόν πατέρα καί τήν μητέρα.

Ἐν προκειμένῳ, συνεισφέρουμε τήν θέση ὅτι ἡ προτρεπτική ἐντολή τοῦ Θεοῦ ἔχει μεγίστη ἀξία ἀνά τούς αἰῶνες. «Τίμα τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται καί ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπί τῆς γῆς» (Ἔξ. 20,12) καί στό βιβλίον τῶν «Παροιμιῶν» τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος γράφεται: «Ἄκουε, υἱέ, παιδείαν πατρός σου καί μή ἀπόση θεσμούς μητρός σου. Στέφανον γάρ χαρίτων δέξῃ σῆ κορυφή καί κλοιόν χρύσειον περί σῶ τραχήλῳ» (Παρ. 1,8-9). Καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος θά ὑπογραμμίσαι: «Τί πατρός γνησιότερον καί τί μητρός συμπαθέστερον;»! (PG 35,869).

Καταφαίνεται εὐλόγως ὅτι τό πρόσωπο τοῦ πατέρα καί τῆς μητέρας καί ἡ πραγμάτωση μιᾶς ὀρθῆς παιδαγωγικῆς εἶναι τό συμφέρον τοῦ παιδιοῦ. Ἔτσι, ἂν ὁ πατέρας θεωρεῖται ὁ ἐγκέφαλος τῆς οἰκογένειας καί κυβερνήτης τοῦ σπιτιοῦ, ἡ μητέρα εἶναι ἡ καρδιά καί ἡ ὑπαρχος. Ὁ πατέρας θέτει τήν λογική, ἡ μητέρα τό αἶσθημα. Ὁ πατέρας ἔχει τήν δύναμη, ἡ μητέρα τήν ἀπλότητα. Ὁ πατέρας δίνει τήν προσταγή, ἡ μητέρα τήν τρυφερότητα. Ὁ πατέρας δηλώνει τήν προστασία, ἡ μητέρα τήν οἰκειότητα. Ἄλλη ἡ ἰδιοσυγκρασία τοῦ πατέρα καί ἄλλη τῆς μητέρας. Ὡστόσο καί οἱ δύο ἀλληλοσυμπληρώνονται. Ὁ ἕνας χρειάζεται τόν ἄλλο.

Στό ἐρώτημα γιά τό συμφέρον τοῦ παιδιοῦ ἀπαντᾷ καί ἡ Διεθνῆς Σύμβαση τοῦ ΟΗΕ γιά τά δικαιώματα τοῦ παιδιοῦ τῆς 20.11.1989 (κυρώθηκε μέ τόν Ν. 2101/1992 (ΦΕΚ Α' 192)) πού ὀρίζει ὅτι ὅλες οἱ ἀποφάσεις πού σχετίζονται μέ τά παιδιά, πρέπει αὐτές, νά λαμβάνουν ἀπαραιτήτως ὑπ' ὄψιν τους τό συμφέρον τοῦ παιδιοῦ καί ὄχι τήν καταστρατήγησή του. Γι' αὐτό εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι καί τό σχετικό

Άρθρο 1542 του Αστικού Κώδικα αναφέρει: «Η υιοθεσία πρέπει να αποβλέπει στο συμφέρον του υιοθετημένου» και έχουμε την γνώμη ότι στόχος πάντοτε είναι η δημιουργία συνθηκών ζωής για τό υιοθετημένο άτομο ανάλογες μέ εκείνες των βιολογικών παιδιών από κατάλληλη οικογένεια και όχι ασφαλώς από περιβάλλον μιᾶς «τεχνητῆς οικογένειας» πού αποκλίνει από τόν ρόλο του ἄνδρα καί τῆς γυναίκα.

Στό σημεῖο δέ αὐτό, ἐπικαλούμενοι καί πάλιν τήν ὀφειλή του Ἐπισκόπου, ἦτοι του διδάσκειν, περιφρουρεῖν τήν ποιμήνην καί στηρίζειν αὐτήν, τόν λαόν του Θεοῦ, καταθέτουμε τήν παραίνεση του Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου πρὸς τούς γονεῖς, ὡς τό ἄριστο συμφέρον τῶν παιδιῶν, ἡ ὁποία λέγει: «Ἐκτρέφετε αὐτά ἐν παιδείᾳ καί νοθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφ. 6,4).

Ἐν κατακλείδι, χώρα ὡς ἡ Ἑλλάδα, συνταγματικῶς ἀναγνωρίζουσα τήν ἐπικρατοῦσα θρησκεία, ἦτοι τήν ὀρθόδοξη χριστιανική (ἄρθρον 3 Συντ.) καί μέ τό βάθος τῆς ἱστορίας καί τῶν παραδόσεων της, δέν ἐπιτρέπεται νά φθάσει σέ μία διολίσθηση στά σοβαρά παραπάνω θέματα. Ἡ συνεργασία, ἐν προκειμένῳ, Ἐκκλησίας καί Πολιτείας δέν εἶναι μόνον νομική ἐπιταγή (ἄρθρο 2 Ν. 590/1977) ἀλλά ἀποτελεῖ ἠθικό, ἱστορικό καί ἐθνικό χρέος. Καί ἡ Ἐκκλησία μίλησε. (Βλ. τήν ὑπ' ἀριθμ. 3085/2024 Συνοδική Ἐγκύκλιο καί τήν Ἀνακοίνωση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μέ ἡμερ. 23.1.2024).